

НОВИНИ БЛОГИ ПРОЕКТИ ФОТО ДОСЬЄ АФІША

У ГРЕБІНКІВСЬКІЙ ГРОМАДІ ВОЇНІВ ЗСУ УВІЧНИЛИ В НАЗВАХ ВУЛИЦЬ

Рішеннями 36 й 37 сесій VIII скликання Гребінківської міської ради Лубенського району у населених пунктах громади перейменовано 55 вулиць і провулків. Значну частину вулицю назвали іменами героїв-земляків, які полягли за незалежність України в російсько-українській війні. Так ухвалили відповідно до законів «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії», «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій» та «Про місцеве самоврядування в Україні». Сесійному засіданню

передувала праця робочої групи при постійній депутатській комісії міської ради з питань прав людини, законності, депутатської діяльності, етики, регламенту та засобів масової інформації. До цього дорадчого органу увійшли місцеві краєзнавці, вчителі, депутати, представник Українського інституту національної пам'яті (УІНП) в Полтавській області Олег Пустовгар, громадські діячі та старости старостинських округів Гребінківської громади.

Володимир Савченко

У селі Сліпорід-Іванівка з'явилася вулиця на честь земляка, уродженця цього села Володимира Савченка. Він народився 19 січня 1993 року. У 2008 році після закінчення школи вступив до Прилуцького гуманітарно-педагогічного коледжу імені Івана Франка, де навчався на факультеті «Фізична культура». У 2011 році закінчив коледж та отримав диплом за фахом вчитель фізичної культури, та відразу пішов працювати до рідної школи в Сліпороді. Через рік переходить працювати до Майорщинської ЗОШ I-III ступенів. Паралельно з викладацькою діяльністю навчався на заочній формі навчання в Переяслав-Хмельницькому державному педагогічному університеті ім. Григорія Сковороди. Володимир здобував багато нагород за спортивні досягнення та педагогічну діяльність. Служив гранатометником 1 батальйону 3 роти 25 десантно-штурмової бригади. Поліг у бою з російськими загарбниками 25 вересня 2022 року під час виконання бойового завдання.

Олег Цехоня

У селі Світанок з'явилася вулиця **Олега Цехоні**. Народився у цьому селі 22 лютого 1984 року. Із 1991 по 2001 рік навчався в Гребінківській ЗОШ № 1. Після закінчення школи навчався в Лазірківському ПТУ № 46, де здобув професійно-технічну освіту. У 2002 році проходив службу в лавах Збройних Сил України. Під час повномасштабного ворожого вторгнення з 17 травня 2022 року військовий став на захист України та воював у складі 58-ї окремої мотопіхотної бригади військової частини А 4427 на посаді старшого водія.

Володимир Жолобецький

У селі Оржиця з'явилася вулиця на честь **Володимира Жолобецького** з Оржиці. Народився 5 листопада 1982 року. З листопада 2000-го по травень 2002 року проходив строкову військову службу у лавах Збройних Сил України. Після проходження строкової служби працював у будівельній фірмі в Полтаві. Потім влаштувався на роботу в Бориспіль, щоб бути ближче до рідних. Після повномасштабного вторгнення росії, в липні 2022 року Володимир Жолобецький пішов боронити рідну землю. З жовтня поліг у бою внаслідок мінометного обстрілу позицій ЗСУ окупантами у Білогорівці.

В'ячеслав Лисенко

У селі Саївка з'явилася вулиця **В'ячеслава Лисенка**. Народився 26 жовтня 1976 року в м. Сміла. Закінчив Кременчуцьке ПТУ № 16, автослюсар-водій. В 1995-1996 роках проходив строкову службу в ЗСУ. Проживав у селі Саївка колишнього Гребінківського району (нині Лубенський), працював охоронцем у Києві. У червні 2014-го мобілізований, служив у 93-й окремів механізованій бригаді. Брав участь у боях за Іловайськ у серпні 2014 року. На той час — заступник командира взводу. Вивів свій взвод з оточення. У Донецькому аеропорту був коригувальником вогню на диспетчерській вежі, ніс службу в терміналах, прикривав «дорогу життя». 17 січня 2015-го разом з кількома вояками дістав наказ зайняти позицію у приміщенні пожежної частини. При обстрілі проросійських сил Лисенко з побратимом коригували вогонь з приміщення, коли наблизився ворожий танк і майже впритул розстріляв приміщення. Від поранень обоє воїнів загинули. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно), нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно), «Іловайським Хрестом» (посмертно). Похований у селі Березівка на Гребінківщині.

У селі Короваї провулок Гагаріна назвали на честь **Василя Коліщака**, а провулок Пушкіна — на пошану **Олега Рубана**.

Коліщак Василь

Народився Василь Коліщак 9 березня 1972 року в с. Либохора Турківського району Львівської області. На Гребінківщину з сім'єю переїхав у 2002 році. З 2002 по 2011 рік служив настоятелем в Спасо-Преображенському Храмі в селі Короваї. З 26 квітня 2022 року був направлений до військової частини Куп'янського району, в якій проходив

військову службу. Був старшим сержантом 14-ої окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого. 23 травня перебуваючи в дорозі з важливими документами загинув.

Олег Рубан

Олег Рубан народився і виріс у Сумській області, там закінчив школу, здобув освіту. Був призваний до лав Збройних Сил, обороняв східні рубежі держави під час проведення АТО. Після повернення з лав армії працював, створив сім'ю і оселився разом з молодою дружиною Мариною у Короваях. З початком повномасштабного вторгнення армії РФ в Україну Олег став на захист рідної землі. Спершу, разом з побратимами, звільняв від загарбників Київщину. А потім його бойовий підрозділ був переведений на Донеччину. Молодший сержант Олег Рубан, який проходив службу в 112 окремій бригаді ТрО, загинув 2 березня 2023 року, звільняючи українську землю від клятих окупантів в районі населеного пункту Ямпіль Донецької області. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Руслан Баран

У селі Овсюки вулицю Чехова — на **Руслана Барана**.

Руслан Баран народився 2 липня 1978 року в с. Дмитрівка Каховського району Херсонської області. З 1983 року проживав на Гребінківщині в с.Овсюки. Навчався у в Овсюківській школі, а згодом здобув професію агронома в Березово -Рудському

технікумі. Службу в лавах Збройних Сил України проходив у Маріуполі. Потім працював в Овсюках, а пізніше в Києві. З початку повномасштабного вторгнення був призваний по мобілізації та проходив службу на Київщині у військовій частині А0222, був командиром механізованого відділення — командир машини механізованого взводу механізованої роти механізованого батальйону. Мав позивний «Маестро». Разом з дружиною виховував двох синів — Дмитра та Андрія. Його серце не витримало та зупинилося 28 жовтня 2022 року.

Станіслав Гойденко

У селі Покровщина вулиця Чехова перейменована на **Станіслава Гойденка**.

Народився 18 грудня 1980 року. Вступив до Березоворудського фахового коледжу, де отримав спеціальність «механік». У 1999 році був призваний до лав Збройних Сил України. Після закінчення служби працював у будівельній організації Києва. З початку повномасштабного вторгнення пішов на захист України. Мав звання солдата і служив на посаді стрілець-помічник гранатометника 3 механізованого відділення 2 механізованого взводу 3 механізованої роти 1 механізованого батальйону. У жовтні воїн на фронті отримав важкі поранення, після чого помер 8 листопада у лікарні Києва внаслідок тяжких поранень.

Руслан Осіновський

У селі Тополеве вулицю Тімірязєва — на **Руслана Осіновського**.

Народився 23 квітня 1978 року в селі Григорівка тодішнього Гребінківського району. Учився в школі, проходив службу в армії, після повернення, працював в СТОВ «Григорівське», потім на Гребінківському елеваторі. Згодом повернувся в Тополеве, разом з мамою. З 2015 по 2016 рік брав участь в АТО на Донеччині. З 2017 року підписав контракт з військовою частиною в Лубнах. Коли почалося повномасштабне вторгнення, написав рапорт на переведення в бойову частину. Загинув 12 вересня 2022 року в бою поблизу села Безіменне на Миколаївщині, під час артилерійського обстрілу. 44-річний воїн мав звання головний сержант.

Руслан Мороз

У селі Слободо-Петрівка вулицю Гагаріна — на **Руслана Мороза**. Руслан народився 16 липня 1981 року в с. Слободо–Петрівка тодішнього Гребінківського району. Закінчив 11 класів Слободо–Петрівської ЗОШ. У 1999 році призваний до лав Збройних Сил України. Після повернення з військової служби почав свою трудову діяльність на Морозівській птахофабриці на посаді начальника охорони. 19 років прожив с. Морозівка Баришівської територіальної громади. Мобілізувався до лав Збройних Сил України з м. Бориспіль до військової частини А4020, був старшим сержантом. Загинув 17 червня 2022 року на Харківщині. У героя залишилася 17-річна донька Анастасія, дружина Тетяна та батьки.

В'ячеслав Фальківський

У селі Сербинівка вул. Першотравневу перейменували на **В'ячеслава Фальківського**. 1991 року народження, В'ячеслав закінчив Сербинівську ЗОШ у 2008 році. Здобув середню технічну освіту, отримав спеціальність автослюсара. Працював на залізниці слюсарем з ремонту рухомого складу. Був призваний

до Збройних Сил України 1 листопада 2022 року за мобілізацією. Хлопцю довелося воювати в «гарячих точках» сучасної війни за українську незалежність: брав участь у боях під Слов'янськом, Лиманом та Бахмутом. Був гранатометником 2-го механізованого відділення 1-го механізованого взводу 3-го механізованого батальйону. Отримав поранення, лікувався. Чоловіка підтримували батьки, дружина Надія та всі рідні. Після одужання В'ячеслав повернувся у стрій. Підрозділ, в якому проходив військову службу воїн, відвели в місто Звягель, де, на жаль, 23 вересня 2023 року його серце зупинилося.

У місті Гребінка теж увіchnили у назвах вулиць і провулків земляків-полеглих героїв-земляків. А саме:

Сергій Козін

— з'явилася назва на честь **Сергія Козіна**. Він проживав у Гребінці, закінчив місцеву школу, здобував освіту у навчально-науковому центрі професійно-технічної освіти, здобув спеціальність електрозварювальника. 2012-го року служив у Збройних силах України, а потім працював монтером колії у «Гребінківській дистанції колії». Воїн брав участь в АТО та ООС. Навесні минулого року його мобілізували. Молодший сержант Сергій Козін поліг під час виконання бойового завдання біля селища Велика Новосілка.

Олексій Устинов

— вул. Ватутіна перейменували на **Олексія Устинова**. Народився Олексій 29 вересня 1985 року. Навчався у Гребінківській ЗОШ I-III ступенів № 3, після дев'ятого класу продовжив навчання в ЗОШ I-III ступенів № 1. Професійно-технічну освіту машиніста дрезини здобув у Люботинському професійному ліцеї залізничного транспорту. З листопада 2003 року по квітень 2005 року проходив службу в Збройних Силах України. Працював на залізничному підприємстві 18 дистанція колії в Гребінці на посаді монтера колії, останнім часом — у Києві. Протягом 2015-2016 років захищав Україну в зоні проведення АТО. 25 лютого чоловіка мобілізували. Олексій мав звання солдата та проходив військову службу на посаді навідника механізованого відділення механізованого взводу механізованої роти Третього механізованого батальйону. Загинув 17 жовтня в боях під містом Костянтинівка Донецької області.

Артем Федоренко

— вул. Гагаріна — на **Артема Федоренка**. Родом із міста Гребінка, у рідному місті воїн закінчив місцеву школу. Потім працював прийомоздавальником вантажу та багажу в потягах. З квітня Артем був призваний по мобілізації та проходив військову службу

в гранатометному відділенні. Загинув 28 жовтня внаслідок мінометного обстрілу. Сталося це поблизу селища Майорськ на Донеччині. Воїну було 29 років.

Євгеній Лукаш

— вул. Павлова — на **Євгенія Лукаша**. Механік-водій БМП 3 взводу 1-ї зенітно-ракетної батареї «С-10», зенітно-ракетного дивізіону 93-ї бригади загинув 1 липня 2014 року. Вже в травні їх перекинули ближче в Донецьку область, впритул до проведення бойових дій. Кожного дня Євгеній телефонував додому, адже знав, що там хвилюються й чекають, моляться за нього його найрідніші люди.

Олександр Назарко

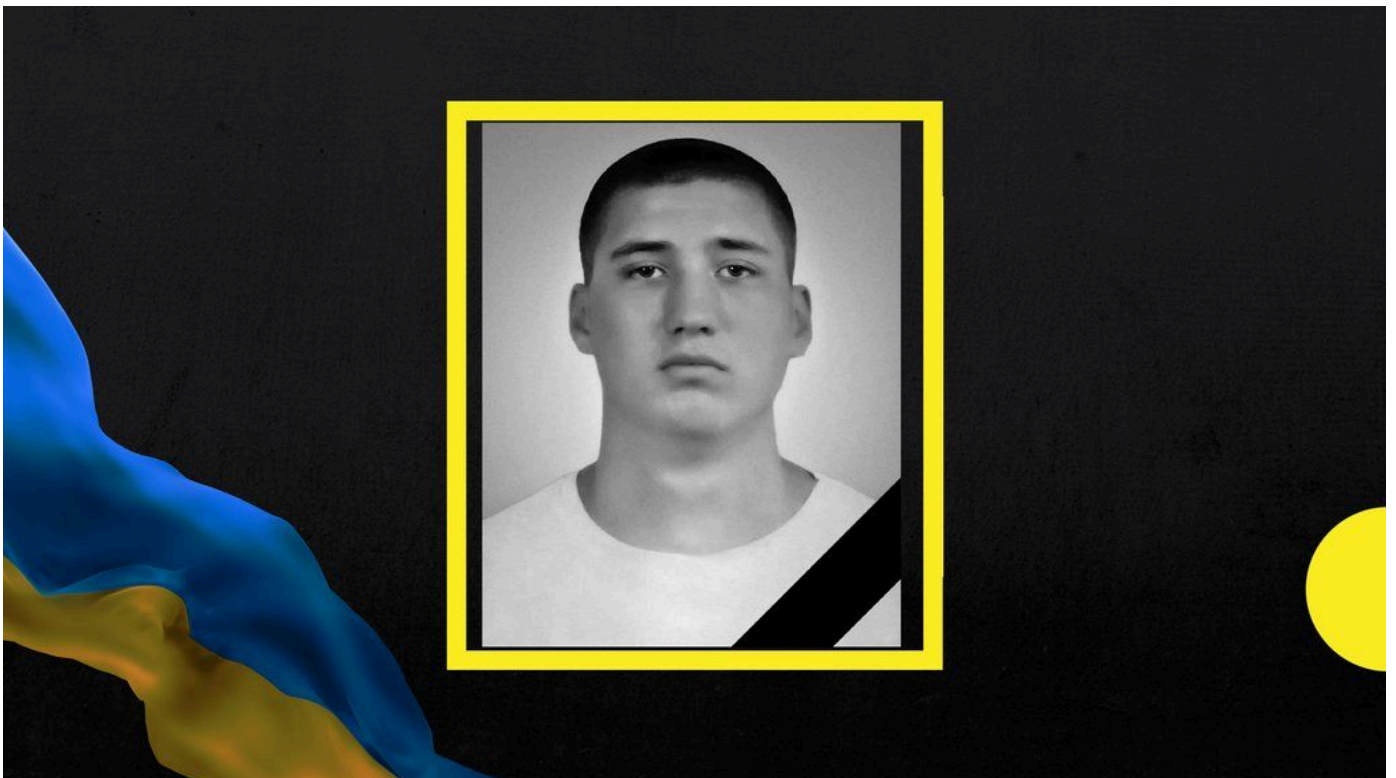
— вул. Пушкіна — на **Олександра Назарка**. Народився 2 вересня 1992 року в с. Велика Круча на Пирятинщині. У квітні 2014 року чоловік був мобілізований до війська, боронив східні рубежі України. У 2015 році Олександр демобілізувався, повернувся до мирного життя. У Гребінці відгуляли весілля Олександра Назарка та Наталії Мехедової. У молодого подружжя народилося двоє донечок Таня та Аня. З початком повномасштабної війни Назарко знову взявся за зброю і пішов захищати рідну землю.

Загинув 6 травня в жорстоких боях під Сіверськом Донецької області внаслідок уламкового поранення в голову під час обстрілу «Градами». Указом Президента України №349 від 19 травня Героя посмертно нагороджено Орденом «За мужність» III ступеня.

Роман Іванченко

— вул. Чехова — на **Романа Іванченка**. 24-річний воїн загинув 25 березня, обороняючи Харківщину. Роман присвятив все своє таке коротке молоде життя захисту Батьківщини. З 2017 по 2022 рік брав участь у АТО/ОСС. Він не чекав, поки окупанти постукають прямо в його дім, бо ж завжди знав, що насправді його дім — це вся Україна.

Яким Аронов

— вул. Чкалова — на **Якіма Аронова**. Воїн народився у 1989 році в м. Гребінка. Служив у 58-й окремій мотопіхотній бригаді, мав звання солдат. Загинув 7 липня поблизу села Клинове Донецької області. Без батька залишилось двоє дітей: 13-річна донька та 9-річний син.

Євгеній Овраменко

— провулок Піонерський — на **Євгенія Овраменка**. Воїн народився 6 вересня 1977 року в Гребінці. У 1994 році закінчив місцеву школу. Вперше на захист України він став у 2015 році, щоб боронити східні рубежі — Мар'їнку, Піски, Авдіївку. За безпосередню участь в бойових діях його нагороджували медалями «Учасник АТО», «За вірність Народу України», «Учасник бойових дій», «Захисник Вітчизни», «За службу Україні».

Повернувшись у рідне місто воїн став волонтером та очолив спілку учасників АТО Гребінківщини. З початком повномасштабної війни захисник вдруге приєднався до Збройних Сил. Він був сержантом 15-го окремого мотопіхотного батальйону. Наприкінці вересня під час виконання бойового завдання поблизу Бахмута військовослужбовець дістав поранення. Лікаря близько місяця боролися за його життя, проте 21 жовтня Євгеній Овраменко помер у київському шпиталі.

Сергій Мінченко

Назву вулиці, що звеличувала сталінського комуністичного трубадура, голови спілки письменників СРСР Горького усунули з топонімії громади. Натомість з ініціативи місцевих жителів увіchnили пам'ять полеглого захисника **Сергія Мінченка**. Він народився 12 лютого 1967 р. в Азейбарджані. Трудову діяльність розпочав у 1985 р. в м. Ашхабад, далі працював на Середньоазіатській залізниці на посаді слюсара рухомого складу. З 1998 р. до початку 2022 р. працював слюсарем ремонтного складу локомотивного депо Гребінка. Після повномасштабного вторгнення путінців — послідовників сталіних-горьких взимку у 2022 р. вирушив на фронт. Служив командиром бойової машини — командиром відділення 3 механізованого відділення 3 механізованого взводу, 7 механізованої роти 3 механізованого батальйону, військової частини А 0409. Загинув 5 червня 2023 року, захищаючи волю та незалежність України в Донецькій області під час російського мінометного обстрілу.

Максим Черниш

Вулицю діячки ВЛКСМ Лізи Чайкіної перейменували з ініціативи мешканців вулиці теж на честь воїна ЗСУ, уродженця Гребінки **Максима Черниша**. Після закінчення місцевої школи здобув спеціальність механізатора в аграрному технікумі. Із 2002-го до 2003-го проходив строкову військову службу в ЗСУ на посаді командира відділення. 19 квітня 2023 року став на захист рідної землі від російських зайд. Служив у військовій частині А4010. Був стрільцем-помічником гранатометника штурмового відділення. Поліг 5 жовтня внаслідок ворожого мінометного обстрілу поблизу Майорська Донецької області.

Олександр Бибик

Провулок Суворова за ініціативи містян назвали на пошану воїна ЗСУ **Олександра Бибика**, який захищав Україну від послідовників суворова — путінських орків. Захисник народився 2 листопада 1990 року у селі Березова Рудка. У 1996-2005 роках навчався в місцевій школі. Закінчивши 9 класів, вступив до Березоворудського

аграрного технікуму. Продовжив навчання у Національному університеті біоресурсів і природокористування України. У 2012-2013 роках проходив строкову службу у Збройних Силах України. Опісля 3 роки працював у органах внутрішніх справ. Життя його обірвалося на Донеччині внаслідок ворожого російського мінометного обстрілу. Воїн дістав несумісне з життям поранення.

Сергій Шадських

Переїменували й вулицю Ломоносова. Депутати міськради підтримали пропозицію Олега Пустовгара, назвавши її на честь учасника російсько-української війни періоду АТО/ООС, молодшого сержанта Збройних сил України **Сергія Шадських** (позивний «Бульдог», «Булька»). Він народився 14 лютого 1965 року в місті Гребінка. Мешкав у Фастові Київської області. У мирному житті працював машиністом «Укрзалізниці», менеджером з продажу сипучих вантажів. Пішов на російсько-український фронт як доброволець захищати незалежність України від російських агресорів. Молодший сержант 11-го батальйону «Київська Русь» 59-ї механізованої бригади. На фронті з вересня 2014-го, перебував на позиціях в районі села Чорнухине під Дебальцевим. Після навчання у тренувальному таборі «Десна» — оператор протитанкового ракетного комплексу «Фагот», командир протитанкового взводу. Здійснив багато бойових виходів та точних результативних бойових пусків. Працював на опорному пункті «Зеніт» під Донецьким аеропортом. 14 квітня 2016 року біля села Калинове Луганської області прямим влученням знищив мінометну батарею бойовиків. Був добрим столяром, коли батальйон зайшов на позиції на Луганщині — збудував на передовій двокімнатний бліндаж з сауною-душом. Став душею компанії, усіх

підгодовував якимись домашніми стравами, облаштовував побут, але у той самий час був професіоналом військової справи, навчав новачків, проводив із ними заняття, при тому встигаючи навести лад у бліндажі, зробити його охайним та якимось світлим. Не збирався демобілізуватись, хотів залишитись до самої перемоги. Талановитий ракетник, постійно чергував біля свого «Фаготу», в очікуванні на якусь ворожу ціль. Загинув в ніч на 24 липня 2016-го — зазнав смертельного поранення під час масованого обстрілу російською важкою артилерією позицій батальйону «Київська Русь» 152-мм гаубичними снарядами. Будучи важкопораненим, Сергій зумів сам викликати допомогу. Похований у Фастові. Мав чотирьох дочок та сина. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (29.09.2016, посмертно) та відзнакою «Народний Герой України» (10.02.2017, посмертно). Нагороджений відзнаками міністра оборони України «За зразкову службу», «Знак пошани» МОУ, відзнакою начальника Генштабу «За вірцевість у військовій службі» 3-го ступеня. У Фастові, на фасаді будинку №2 по вулиці Героїв Прикордонників відкрили меморіальну дошку загиблому військовослужбовцю.

Полтавський офіс УІНП

10 грудня 2023, 12:18

Поділитися посиланням:

<https://poltava.to/project/8117/>

150

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:

- [В Полтаві офіційно перейменували вулицю Пушкіна та Сонячний парк](#)
8 грудня 2023, 11:28
- [У Гадяцькій, Решетилівській, Лохвицькій, Горішньоплавнівській та Лубенській громадах триває очищення від російсько-комуністичної символіки](#)
7 грудня 2023, 10:28
- [Вулицю Пушкіна пропонують розділити та перейменувати на честь двох воїнів: Юліана Матвійчука і Віталія Грицаєнка](#) 7 грудня 2023, 08:02

Теги: [деколонізація](#), [декомунізація](#), [перейменування вулиць](#), [громади](#), [військові втрати](#), [війна з РФ](#)

НАЦІОНАЛЬНА ПАМ'ЯТЬ

Редактор проекту: Полтавський офіс Українського інституту національної пам'яті